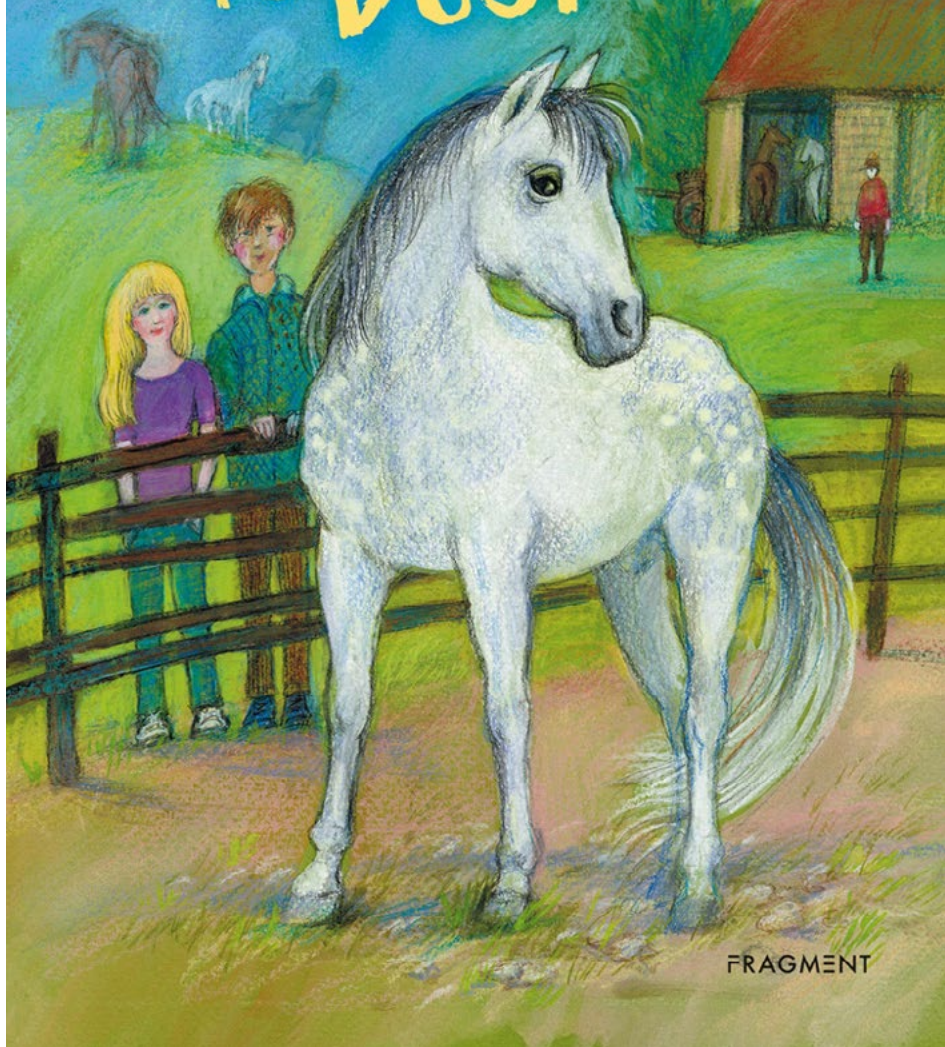

Věra Hudáčková Barochová

Ilustrovala Barbora Kyšková

POHLAŽ KONĚ PO DUŠI

FRAGMENT

Pohlad' koně po duši

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Věra Hudáčková Barochová
Pohlad' koně po duši – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

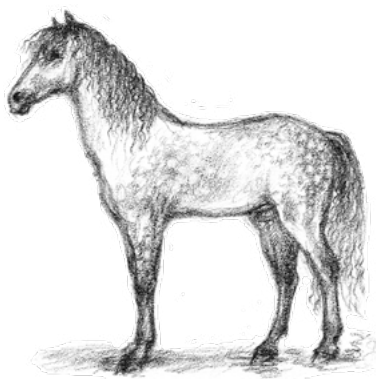
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POHLAÐ KONĚ PO DUŠI

Věra Hudáčková Barochová

Ilustrovala Barbora Kyšková

FRAGMENT

*Patricii Pitříkové z Domova pro koně, která léčí
bolavé duše úžasných zvířat a se svým partnerem
pro ně vytváří skutečný domov,
děkuji za cenné rady – s obdivem a úctou.
Její čtyřnohým svěřencům
děkuji za inspiraci.*

Zírala jsem na tu prasklinu ve stropě už celou hodinu.

Kdyby tak šlo protáhnout se škvírou v omítce zpátky do mého života, napadlo mě. Do toho důvěrně známého života, kde mi bylo dobře. Jenže ten byl teď definitivně pryč. Celých sedm týdnů jsem měla pocit, že nežiju, jen přežívám.

Před sedmi týdny se totiž mí rodiče rozvedli.

Skutečnost, že naše rodina už nikdy nebude pohromadě, byla dost děsná sama o sobě, jenže máma s tátou se ke všemu ještě dohodli (dávno před rozvodem a samozřejmě bez nás – mě ani Honzu k tomu rozhodování nepozvali), že prodají náš dům a každý z nich začne nový život někde úplně jinde. A my s nimi, přesněji – s mámou.

Takže jsem se ocitla na venkově. Trčela jsem na vesnici bez bazénu a sportovní haly, bez kina, obchodů, bez kamarádek, a co bylo nejhorší – bez jezdeckého oddílu, takže bez koní. **BEZ KONÍ?** Moje první myšlenka hned po tom, co jsem se tu šílenou novinu

dozvěděla, byla: *A co tam budu dělat?* (Odpověď, kterou jsem tenkrát ještě neznala, zněla: *Civět do stropu.*)

Táta si ze mě občas utahoval, že každý má nějakého koníčka, jen naše Barča má rovnou koně. *Haha*. Ale vlastně měl pravdu. Jako každá (normální) holka v mém věku jsem chodila do školy, sportovala, občas jsem vyrazila do kina, bavily mě knížky, ale ze všeho nejvíc pro mě znamenali koně. Milovala jsem nejen je, ale zároveň i všechno, co s nimi souviselo. Ráda jsem na nich jezdila, starala se o ně, a milovala jsem dokonce i vůni stájí, kterou většina lidí považuje za zápach. Když jsem u koní nemohla být, alespoň jsem si o nich četla.

Jenže teď jsem skončila na vesnici, kde je náves s konzumem místo náměstí se supermarketem. Definitivně odsouzená k životu v tomhle vidlákově jsem si našla novou „zábavu“: natáhnu se na válendu, zírám do stropu a většinou při tom úplně vypnu mozek.

Jen občas se neubráním snění. Představuju si, že mám schopnost vrátit čas a zařídit, aby všechno bylo jako dřív. Sotva jsem ale dnes zaujala obvyklou polohu a zaměřila pohled na prasklinu ve stropě, ozvalo se zaklepání na dveře.

Vzhledem k tomu, že jsem předtím nezaslechla žádné kroky (a brácha se po domě obvykle pohyboval s ladností slona v porcelánu), musela to být máma. Pod hlavou jsem měla tátův svetr, který se při balení nějakým omylem připletl mezi mé věci. Teď jsem ho používala místo polštáře pokaždé, když se mi po taťkovi zastesklo. Stále jsem z něj cítila jeho kolínskou a připadalo mi, jako bych ho tak měla nablízku. Popadla jsem svetr a hodila ho pod postel.

Máma nakoukla dovnitř.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se, když zjistila, že ležím v posteli. Hlas jí zněl divně, tak nějak přiškrceně. Napadlo mě, že jsem nebyla dost rychlá, takže si svetru všimla, ale v té chvíli mi to bylo fuk.

Jak můžu být v pořádku, když není v pořádku nic kolem mě?

„Jo,“ odsekla jsem, abych se jí zbavila, a na chvíli jsem zavřela oči.

Mamka pochopila a tiše pokoj opustila. Bylo mi jí trochu líto, měla teď hodně práce v novém zaměstnání, starosti se zařizováním a s úpravami domu a na všechno byla sama. Dobře jsem věděla, že jí to zrovna neusnadňuju. Jenže ona si, na rozdíl ode mě, tohle všechno vybrala. Rozvod a stěhování bylo její rozhodnutí, ale odnáším ho i já. Hlavně já. A teď mi navíc zkazila jedinou chvíli z celého dne, kdy dokážu úplně vypnout, nic neřešit a zapomenout na všechno trápení. Měla jsem vztek.

Večer jsem se vidličkou otráveně vrtala ve večeři, přestože za normálních okolností je smažený květák mé oblíbené jídlo. Náladu mi nezvedlo ani to, že mě nikdo neokřikl, když jsem si na talíř vyklopila půl sklenice tatarky.

„Trochu se mi to přichytilo, pořád si nemůžu zvyknout, že mám sporák na elektriku,“ řekla omluvně mamka. „Můžeš si vzít chleba, jestli chceš,“ nabídla mi. „A v lednici je šunka a sýr.“

Pomyslela jsem si, že by jí asi překvapilo, jak mi je *připálený* květák ukradený, ale její nabídka mi poskytla dobrou záminku vypadnout od stolu. Ukrojila

jsem si pořádný krajíc chleba a zmizela s ním ve svém pokoji.

Uvědomila jsem si, jak unaveně mámin hlas zněl. Přemýšlela jsem, jestli je to tím, že ji trápí opakovaný neúspěch v nové kuchyni, nebo jestli jí přece jen chybí táta. Mně tedy chyběl moc. Vytočila jsem jeho číslo, ale ozval se mi jen záznamník. Během týdne už potřetí.

ROZVOD

Takže rozvod.

Byl to šok, i když se naši už nějaký čas stále hádali. Potom ale hádky ustaly a já jsem si naivně myslela, že je zase všechno v pořádku. Jenže nebylo. Taťka sice doma trávil málo času, ale na tom nebylo nic neobvyklého. Je advokát a pokaždé, když měl před sebou těžký případ, zůstával v kanceláři až do noci, a někdy si dokonce nosil práci i domů. Samozřejmě jsem si všimla, že s námi býval ještě míň než obvykle, ale myslela jsem si, že mu zase jen přibýlo práce. Když pak naši přišli s rozvodem, bylo to pro mě jako blesk z čistého nebe. A aby toho nebylo málo, vybalila na nás mamka vzápětí tu úžasnou novinu.

„Budeme se stěhovat na venkov,“ prohlásila radostně, jako by nám oznamovala hlavní výhru ve sportce.

Vyděšeně jsem se podívala na brácha. Povytáhl obočí a pokrčil rameny. „Tak jo,“ ucedil a vrátil se ke kompu.

Jasně. Nevadilo by mu bydlet ani na konci světa, pokud by si tam s sebou mohl vzít počítač. Zato já jsem z toho byla pořádně rozhozená.

„Jak to myslíš, na venkov... Proč... A kam přesně?“ soukala jsem ze sebe nechápavě.

„Bude to prima, uvidíš. Změna nám všem prospěje. Jitka mi pomohla najít moc pěkný domek s malou zahrádkou u nich ve Lhotce. V okolí je krásná příroda a cesta do školy vám nebude trvat ani deset minut,“ chrlila mamka jednu domnělou výhodu za druhou. Ze stěhování byla očividně nadšená.

„Bezva,“ ocenil její proslov brácha, aniž by zvedl oči od monitoru.

Začínala jsem to chápat. Rozvedla se s tátou, a tak od něj chtěla žít co nejdál. Jasně, ONA změnu potřebuje, jenže já jsem byla se svým životem spokojená. Neměla jsem důvod cokoli měnit.

Mamka byla představou bydlení na venkově opravdu unesená, ale asi ne natolik, aby si nevšimla, že v nás zprávou o stěhování žádné nadšení nevzbudila. Asi proto přišla za několik dní s dalšími informacemi, jimiž nás pro život na vesnici chtěla získat. Vykládala o krásné přírodě, čistém vzduchu, který prospěje Honzovu astmatu, o novém skateparku za vesnicí, a nakonec se vytasila s posledním trumfem.

„A taky od Jitky vím, že na místním statku chovají koně!“

Jitka je mámina nejlepší kámoška. Znají se spolu od gymplu, a díky tomu, že pracuje jako makléřka v realitní kanceláři, našla mamka s její pomocí nový dům nečekaně rychle. Teď se rozplývala nad tím, jak je Jitka nezištná a ochotná (kéž by nebyla!), a já už jsem z toho byla tak otrávená, že jsem ji poslouchala jen tak na půl ucha. Ale informace o chovu koní mě probrala. Byla to první dobrá zpráva ode dne, kdy se naši rozvedli. Aspoň o projížďky na koni tedy nepřijdu. Kdybych si měla vybrat, co si vzít na pustý ostrov, určitě bych zvolila koně, tedy samozřejmě kromě naší rodiny. I když u bráchy bych asi potřebovala delší čas na rozmyšlenou.

Termín stěhování se rychle přiblížil. *Nikdy dřív by mě nenapadlo, že budu svůj život balit do krabic od banánů*, běželo mi hlavou. Knížky, učení, oblečení. Poskládat, přiklopit víko, přelepit a nadepsat. Zaplněné krabice přibývaly a tvořily už pořádnou hromadu. Přesto jsem objevovala stále další věci. Plyšáka Ferdou, nejoblíbenější hračku z dětství, poslední kaktus, který přežil moji péči, tablet, tenisovou raketu a zobcovou flétnu v zaprášeném pouzdru. Nakonec přišla na řadu jezdecká výstroj. V okamžiku, kdy jsem vzala do ruky přilbu, představila jsem si, jak sedím na koňském hřbetě a po rozkvetlé louce mířím k lesu. Zpod přilby mi ve větru vlají vlasy a na tvářích cítím studený vzduch. Všechny starosti nechávám daleko za sebou. Už jen ta představa způsobila, že jsem se najednou cítila mnohem líp. A pak mě napadlo, že si v nové škole možná najdu lepší kamarádky, než jsou Lucka nebo Kamila, která mě potopila při testu z matematiky. Opsala ho ode mě, a nepřiznala to, ani když si matematika všimla, že v něm máme stejné chyby, a napálila nám oběma kouli. Kamila mě tenkrát pořádně vytočila. Prohlásila, že kdybych tam ty chyby neudělala, nikdo by nám opisování nedokázal.

Lucka zase byla ráda, že se odstěhuju, přestože jsme se kamarádily už od páté třídy, kdy k nám přestoupila. Jenže loni se zabouchla do Petra, kterému se líbím já. Teď je přesvědčená, že když mu zmizím z očí, bude u něj mít větší šanci. Svěřila se s tím Kamče, a ta to zase prozradila mně. Sevřela jsem v ruce papírový trojlístek, který jsme si vyrobily jako znamení našeho přátelství. Mrzutě jsem ho zmačkala a odhodila do koše. Potom jsem si vzpomněla na společné psaní úkolů, na spoustu blbnutí a tajemství, která jsme si několik let svěřovaly, a z koše jsem ho zase vytáhla. Papír jsem vyrovnala a zastrčila do zadní kapsy džínů.

K přílbě jsem přihodila tašku s jezdeckými botami a uvědomila jsem si, že už nebudu jezdit na Arianě. Rozhodla jsem se, že se na ni určitě zajdu podívat po každé, když přijedu do Prahy za tátou. A potom jsem si v duchu zkoušela tipnout, jaké koně asi mají na statku ve Lhotce.

Najednou jsem se přistihla, že se na změny, které mi stěhování přinese, začínám docela těšit.

Byla to pěkná blbost.

NOVÝ DOMOV

Odjížděli jsme mnohem později, než bylo naplánované. Pokaždé, když už chtěla mamka nastartovat, ukázalo se, že někdo z nás v domě ještě něco zapomněl. Nakonec se kufr auta vůbec nedal zavřít, takže jsme z něj museli všechno vyložit ven a přeskládat.

Poslední otočení klíčem ve dveřích a náš domov se stal prázdným domem, do kterého se nastěhují cizí lidé. Auto se rozjelo a já jsem věděla, že se nesmím ohlédnout, protože bych se neudržela a začala brečet. Brzy jsme opustili město. Po celou cestu mezi námi panovalo stísněné ticho. Nikdo z nás neměl chuť mluvit. Přemýšlela jsem, co mě v novém domově asi čeká, a vůbec jsem nevnímala, kudy ani jak dlouho jedeme.

Když nás mamka upozornila, že budeme brzy na místě, právě jsme vyjeli z lesa a silnicí mezi rozlehlými poli jsme se rychle blížili ke vsi. Konečně jsme minuli ceduli s nápisem *Lhotka*. Z okénka auta jsem si prohlížela okolí. Všechno tady vypadalo úhledně a čistě, chodníky u silnice lemovaly květinové záhony a na návsi, vedle obecního úřadu, právě zavírali obchod s potravinami.

Lhotce se na první pohled nedalo nic vytknout. Až na to, že to byla vesnice.

Náš dům stál v zanedbané zahradě na konci tiché ulice. Vypadal docela hezky a trochu tajemně. Měl nová okna, vstupní dveře i střechu, ale omítka byla místy oprýskaná.

Mamka vylovila z kabelky svazek klíčů, a než odešla, nařídila nám, ať dovnitř vkročíme pravou nohou – pro štěstí. Brácha otráveně protočil oči, ale já jsem si dala pozor, abych to tak opravdu udělala – jeden nikdy neví...

Uvnitř dům voněl čerstvou výmalbou. Všude bylo hodně světla a prostoru, asi proto, že jsme ještě nenastěhovali všechnen nábytek. Překvapilo mě, jak dobře jsem se tu hned cítila. Ale domov to samozřejmě nebyl.

Úplně nejlepší na novém domě bylo, že jsem si v něm mohla sama vybrat pokoj. Brácha prohlásil, že mu je jedno, kterou místnost mu přidělíme. Dožadoval se jen toho, ať to je co nejdřív, aby si mohl zapojit počítač. Mamka měla jediný požadavek – okna do zahrady.

„Potřebuju mít klid na spaní,“ prohlásila.

Napadlo mě, že v takovém vystrkově by měla klid, i kdyby si postel postavila doprostřed návsi. Pro